

Wat Feiten en Wat Commentaar

De vorige week vond in Utrecht de districtenwedstrijd Noord-Zuid-Oost-Utrecht plaats. Men kan zich daarover niet anders dan verheugen. Het contact tusschen de provincie (en vooral een geregeld contact) moest weer op de een of andere wijze hersteld worden en wij hebben zeer gegronde hoop dat daarvoor in Utrecht een stevige eerste steen is gelegd. Onze provinciale atleten hebben het met wedstrijden niet al te druk en daarom moet een jaarlijks terugkeerende ontmoeting, waarvoor zij zich hebben te prepareeren, heel welkom geheeten worden, vooral omdat de provinciale atletiek steeds een waar zorgenkind der K.N.A.U. is geweest en slechts nu en dan een teken van gezond leven geeft. Elke poging om dat leven aan te wakkeren is een goede daad ten opzichte van de Nederlandsche atletiek, is een stuk propaganda, voorloopig nog duur, met nog veel kosten die voor de baat uitgaan; het was derhalve heel juist gezien van den voorzitter der Pers en Propaganda-Commissie, den heer van der Werff Jr., om grif een fraaien beker voor dit doel beschikbaar te stellen. Wij verwachten dat deze „cup“ de aanleiding er toe moge zijn dat de betreffende districten zich voor vele jaren niet meer zullen verliezen. Wat de wedstrijd van het volgend jaar betreft, zijn we gerust. Toen de voorzitter van het gewest Utrecht den dag eindigde met de woorden „Tot 1940 in Groningen!“, begrepen we, dat de atletiekmotor van het Noorden, de onvolprezen à Stühling, een waarborg beteekent voor het absolute doorgaan. Dat staat dus wel vast.

* * *

Utrecht, de afwerking van het programma van de districten-ontmoeting was geen grandioos succes. Er was geen sfeer, er was maar een glimp van de idee wat een atletiekwedstrijd is, wat men doen moet om de menschen te boeien en er voor te zorgen, dat ze terugkomen. Maar wat het ergste is: we gingen een uur te laat naar huis.

Wij kregen een propaganda biljetje in de hand gedrukt van de wedstrijden op 2 Juli.

Dat wil dus zeggen dat gij de selectie-wedstrijden voor de Engelsche Kampioenschappen gaat organiseeren, dat gij het puikje van de vaderlandsche atletiek in

uw midden krijgt, en dat gij hopelijk veel betalende bezoekers zult hebben.

Utrecht . . . , enfin, let op Uw Saack.

* * *

We beginnen er nu achter te komen: de Belgen houden van defilé's. Daar moeten we thans rekening mee gaan houden, als we er op visite gaan. De Nederlandsche athleet is precies als die rijke heer, die nette kleeding zoo gewoon en burgerlijk vond. Onze jongens houden ook in principe niet van een net trainingspak, het staat niet „echt“, het staat niet „goed“. Zij bewegen zich vrij op het veld in een soort „combination“, hetgeen uiteraard hun zaak is. Maar het is thans ook zaak geworden, in België, met zijn, thans onafscheidelijk geworden, defilé's bij internationale wedstrijden, in vol ornaat te verschijnen, in uniform-kleedij: want de opmarsch van onze jongens, zooals wij die gisteren moesten aanschouwen, deze mixture, maakte een allerpooversten indruk.

* * *

„. . . .“, zei Shakespeare. We haten die afgekloven citaatjes, vandaar die titteltjes. Een pracht-generatie van sprinters hebben we afgewerkt. Broos, v. d. Berge, Berger, van Beveren, Allemaal B's. Toen kwam Osendarp en de superioriteit van de B. was gebroken. Thans hebben we gezien dat een jongeman, Orsa, een C-klasser, zich met mannenmoed tusschen de „A“-sprinters gewaagd heeft en het in Rotterdam Baumgarten en Grijzeels erg lastig maakte. Een looper met durf en met kwaliteiten. Orsa Osendarp Sprinters met een O, het daghet . . .

* * *

Het seizoen is nauwelijks aan den gang en reeds drie records gesneuveld. Mej. Niesink en de Bruyn verbeterden hun kogelstoot- en Houtzager zijn kogelslinger-record. Dit zijn hoopvolle teekenen, die er tevens op wijzen, dat er in de afgelopen winter niet geslapen, maar gewerkt is. Onze levende voorbeelden mogen vele menschen vinden, die in het voetspoor onzer „grooten“ willen treden, en onzen organisatoren moge het een aanleiding zijn vooral de werpnummers niet te veronachtzamen. Wedstrijden en nog eens wedstrijden, dat is het wat onze kogelstooters en-slingeraars en onze andere krachtmenschen zeer van noode hebben.

Amsterdam, de sport en de sportjournalisten

Het gemeentebestuur van Amsterdam had voor Zondagmorgen het bestuur van den K.N.V.B., dat van den A.V.B. en een groot aantal sportjournalisten uitgenoodigd voor een bezoek aan een deel van de sport-inrichtingen van Amsterdam, waarbij wethouder Boekman en den heer van Schagen onze gidsen waren. We wisten al, dat het bestuur van de hoofdstad geweldig veel voor de lichamelijke ontwikkeling en voor de sport doet, maar toch deed het goed, dat alles nog eens duidelijk te kunnen zien. Van 9 tot 12 reden we in auto's rond; we begonnen met de bezichtiging van 38 voetbalvelden aan den Velsersweg en eindigden met de prachtige Boschbaan. Het was inderdaad overweldigend. Jammer dat men minister Slotemaker de Bruïne niet had uitgenoodigd dezen tocht mede te maken en dat hij de voortreffelijke rede van Dr. Boekman aan het noenmaal niet heeft kunnen hooren. De treffende woorden van Dr. van Prooye over den aanslag dien men door middel van de Zondagswet op de sport denkt te ondernemen, zullen door de geheele sportwereld worden onderstreept. Inderdaad, de Nederlandsche sportmenschen zullen zich de zoo moeizaam veroverde vrijheid niet gemakkelijk laten ontnemen. Dr. van Prooye kondigde reeds bij voorbaat krachtig verzet aan.

Amsterdam is een prachtige stad, met een warm voor de sport voelend bestuur. De Amsterdammers mogen daar dankbaar voor zijn. Trouwens de heer Meerum Terwogt, die namens de sportpers het woord voerde, wees er nog eens op, welk een bijzonder voorrecht het toch wel is, Amsterdamer te mogen zijn.

C. J. GROOTHOFF.

Generaal Critchley van de Royaal en Ancient Golfclub of St. Andrews, die te Zandvoort heer en meester bleef, en daarmee int. amateur-kampioen van Nederland.